

29 461 **Arbeidsgehandicapten en reïntegratie**

Nr. Verslag van een schriftelijk overleg
Vastgesteld d.d. ...

Binnen de vaste commissie voor Onderwijs, Cultuur en Wetenschap¹ hebben enkele fracties de behoefte over de brief van de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap d.d. 28 april 2006 (Kamerstuk 29461, nr. 18) inzake het eindverslag van het onderzoek van het Nederlands Instituut voor Zorg en Welzijn (NIWZ) enkele vragen en opmerkingen voor te leggen. Bij brief van ... heeft de minister deze beantwoord. Vragen en antwoorden zijn hierna afgedrukt.

De voorzitter van de commissie
Aptroot

Adjunct-griffier van de commissie
Jaspers

I Vragen en opmerkingen vanuit de fracties

1. Inleiding

De leden van de CDA-fractie hebben kennisgenomen van het eindverslag van het NIZW inzake de overheveling van REA-voorzieningen (Reïntegratie Arbeidsgehandicapten) ten behoeve van onderwijs van het ministerie van SZW naar het ministerie van OCW en de reactie hierop van de minister. De leden van de CDA-fractie constateren dat deze overheveling een gevolg is van de invoering van de Wet Werk en inkomen naar arbeidsvermogen (WIA). Momenteel is er nog sprake van een overgangsregeling. Deze leden onderschrijven de doelstelling van een efficiënte, effectieve en eenduidige uitvoering welke ook past bij ander verstrekkingen. De vraag die echter beantwoord moet worden is, bij welke andere verstrekkingen dit voorstel moet aansluiten. Voor de leden van deze fractie staat voorop dat de leerling er beter van moet worden; dat hij met minder loketten geconfronteerd wordt; dat de doorlooptijd zo kort mogelijk is en dat hij krijgt wat noodzakelijk is om zijn opleiding met succes te kunnen afronden. De leden van deze fractie kunnen op grond van de nu voorliggende gegevens niet instemmen met de lijn van de minister en vinden derhalve dat er nu nog geen overleg gestart moet worden met de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG) over de voorwaarde waaronder de uitvoering door de gemeenten mogelijk zou zijn.

De leden van de PvdA-fractie vinden dat een opleiding voor de meeste mensen een van de belangrijkste toerusting is om zich een plaats in de maatschappij en op de arbeidsmarkt te verschaffen. Mensen met een (arbeids)handicap komen in de praktijk vaak extra hobbels tegen om de voor hun beste plek te vinden. Dit maakt het belang van een goede scholing extra groot. De ratio achter de wens om de financiering van scholingsvoorzieningen te verplaatsen van SZW naar OCW is dat de scholing van mensen met een handicap net zo wordt behandeld als de scholing van mensen zonder handicap. Het enige verschil is dat er in sommige gevallen wat meer voorzieningen nodig zijn om de scholing goed te laten verlopen. De leden van deze fractie zijn van mening dat waar OCW verantwoordelijk is voor een goede scholing, zij dat ook zou moeten zijn voor de voorzieningen om die scholing met maximaal resultaat tot je te nemen. Zij vragen of het uiteindelijke doel van de overhevelingsoperatie, een efficiënte, effectieve en eenduidige uitvoering van de verstrekking van voorzieningen voor het volgen van onderwijs die noodzakelijk zijn in verband met een handicap, niet ten koste gaat van de (gehandicapte) leerling. Immers, de gemeenten én de Regionale Expertise Centra (REC's) hebben te kennen gegeven vooralsnog weinig zin te hebben om deze taken van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen (UWV) over te nemen. Worden de leerlingen dan

goed geholpen? Het mag niet zo zijn dat de operatie ten koste gaat van de kwaliteit van arbeidsmarkttoeleiding. Kan de minister garanderen dat de kwaliteit op niveau blijft, zo vragen deze leden.

De leden van de VVD-fractie hebben met veel belangstelling kennisgenomen van de voorstellen van de minister van OCW met betrekking tot de overheveling van de UWV-onderwijsverstrekkingen naar het onderwijs. Zij hebben hier enkele vragen over.

2. Overheveling naar het UWV

De leden van de CDA-fractie constateren dat het NIZW in haar eindverslag vier mogelijke varianten noemt, waarvan zij er slechts twee uitgewerkt hebben. Redenen waarom de variant 'contract met UWV' niet wordt overgenomen door OCW zijn niet uitgewerkt, omdat de opdrachtgevers aangaven dat die variant niet aan de orde is en min of meer uitgesloten van de onderzoeksopdracht. Deze leden willen graag weten waarom de minister op voorhand al één van de mogelijke varianten heeft uitgesloten, terwijl dit mogelijk de beste oplossing zou zijn.

Het NIZW heeft de varianten, 'onderbrengen bij de gemeenten' en 'onderbrengen bij de regionale expertisecentra', uitgewerkt. Zij geeft aan dat voor beide varianten en perspectief ongunstig is en er onvoldoende draagvlak bestaat. Het NIZW adviseert daarom, in het kader van de go/no go-discussie, te kiezen voor no go. De leden van deze fractie willen graag weten waarom de minister dan toch kiest voor de variant overhevelen naar de gemeenten, terwijl in de brief van 7 november 2005 (Kamerstuk 29 461, nr. 16) door de minister van OCW nog een breed draagvlak als voorwaarde werd gesteld. Het NIZW geeft in haar eindverslag aan dat gezien de omvang van het aantal aanvragen de efficiëntie en effectiviteit in het gedrang komt bij een decentralisatie naar de gemeentelijke overheid. Zij pleiten voor een overheveling naar een landelijke organisatie. Deze leden willen graag van de minister weten waarom zij een landelijke organisatie bij voorbaat uitsluit en deze optie niet serieus mee heeft laten nemen in het onderzoek door NIZW.

De leden van de PvdA-fractie lezen in het eindverslag dat de doelen van deze overheveling zijn: een effectievere en mogelijk ook efficiëntere realisatie van de benodigde voorzieningen. Verder moet het voor de betrokkenen, kinderen en ouders, overzichtelijker worden doordat er een betere integratie kan komen tussen onderwijs en bijbehorende voorzieningen. Tot nu toe ligt de verantwoordelijkheid voor het treffen van onderwijsvoorzieningen nog bij het UWV. Dit is onlogisch als je dit bekijkt vanuit het perspectief van een scholier, want het gewoonlijke doel van UWV is om zijn cliënten zo snel mogelijk aan betaald werk te helpen en zelfontplooiing staat op een tweede plan. Wanneer de scholing echter is afgerond, zal het de wens van de meeste betrokkenen zijn om de mogelijkheden van werk te verkennen. Degene die hier dan over het algemeen bij deze doelgroep ondersteuning zal verlenen is het UWV. Wat deze leden dus waardevol vinden is dat het UWV al vroegtijdig in contact komt met de desbetreffende jongeren zodat een ondersteuningstraject zo succesvol mogelijk is. Hierbij moet wel aangetekend worden dat het UWV hierin nog een veel actievere rol kan spelen dan ze tot nu toe doen. Zij vragen of de betrokkenen door een overheveling van de bekostiging niet te laat in beeld komen bij UWV. Als de mogelijkheid van overheveling verder uitgewerkt wordt moet de samenwerking met UWV en de rol van de verschillende partijen daarin nadrukkelijk meegenomen worden, is de mening van deze leden.

3. Overheveling naar het Regionaal ExpertiseCentrum

De leden van de CDA-fractie merken op dat de minister de volgende bezwaren ziet bij een overheveling naar het REC: onvoldoende expertise binnen het REC, een nog kort bestaan, de herijking van de zorg binnen het funderend onderwijs en tot slot de dubbele rol die het REC dan zou krijgen. De herijking van de zorg in het funderend onderwijs is op 2 februari 2006 in hoofdlijnen besproken met de Kamer (Kamerstuk 27728, nr. 89) Daarin is duidelijk door meerderheid uitgesproken dat er één indicatietraject voor alle zorg, zowel vanuit onderwijs als vanuit de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (AWBZ) zou moeten komen. Deze leden vragen derhalve de minister of het niet logisch zou zijn om ook de huidige REA-voorzieningen in dat indicatietraject mee te nemen? In dat geval zou dus nu even een pas op de plaats gemaakt moeten worden in afwachting van de uitkomsten van de herijkingdiscussie.

De leden van de PvdA-fractie constateren dat, ondanks de (negatieve) bevinding van het NIZW, de minister aangeeft de keuze te maken voor de overheveling naar de gemeenten. Deze leden vinden dat deze keuze met verkeerde argumenten is onderbouwd. De REC's bestaan weliswaar nog niet zo lang, maar de scholen die de REC's vormen bestaan wél lang. Het zijn deze scholen die beschikken over de juiste expertise op het gebied van arbeidsmarkttoeleiding voor de desbetreffende groep jongeren. Wordt met de keuze van de overheveling naar de gemeenten deze expertise niet weggegooid, zo vragen zij. De scholen hebben ruime ervaring met Europese Sociale Fonds-middelen (ESF) ten bate van arbeidsmarkttoeleiding. De leden van deze fractie vragen wie bij gemeenten beschikt over de expertise die deze scholen hebben. Is men dan wel bereid samen te werken met de scholen om de jongeren de juiste begeleiding te kunnen bieden en kan dat 'levenslang'? Immers, de groep licht verstandelijk gehandicapten heeft die begeleiding nodig om niet 'de weg kwijt te raken', en een passende plek op de arbeidsmarkt te vinden en te behouden. De bovengenoemde leden zijn van mening dat de keuze, als die gemaakt moet worden, gebaseerd moet zijn op hoe de doelgroep, de gehandicapte jongeren, erbij gebaat is. Zij moeten profijt hebben van de middelen die beschikbaar zijn, linksom of rechtsom. Kan de minister aangeven wat de voor- en nadelen zijn voor de doelgroep van de opties 'gemeenten' en 'REC's'? Hoe profiteren de jongeren ervan dat het UWV deze taken afstoot, zo vragen deze leden. Zij willen weten of de minister heeft overwogen of het 'model Amersfoort', waar REC en gemeente gezamenlijk zorgen voor de begeleiding van de jongeren in de doelgroep, als 'best practice' moet worden gehanteerd als het gaat om arbeidsmarkttoeleiding van gehandicapte jongeren.

4. Overheveling naar de gemeenten

De leden van het CDA-fractie constateren dat de minister kiest voor de overheveling naar de gemeenten, waarbij zij aangeeft dat de gemeente dit beleid ook in samenwerking met andere gemeenten kunnen uitvoeren of desgewenst kunnen uitbesteden aan derden. De leden van deze fractie willen graag weten wat dit concreet betekent voor de leerling van een handicap die aanspraak wil maken op een voorziening? Deze leden zouden het, zoals het NIZW ook meldt, ongewenst vinden als er onderlinge verschillen ontstaan in de verstrekking op grond van de woonplaats van de leerling.

De leden van de VVD-fractie lezen in de brief van de minister dat na veel discussie en een onderzoek van de NIZW zij voorstelt de middelen over te hevelen naar de gemeenten. Deze leden onderschrijven de keuze voor overheveling naar de gemeenten. Deze hebben immers al ervaring met de verstrekking van individuele voorzieningen en hulpmiddelen. Wel betekent dit een verzware van het takenpakket van gemeenten. Welke stappen worden ondernomen, los van het overleg met de VNG, om gemeenten daarin te ondersteunen van de kant van de regering? Daarnaast vragen deze leden hoe de uitvoering wordt gemonitord. Wordt hierbij aangesloten bij de Wet Maatschappelijke Ondersteuning (WMO), zo vragen zij.

II Reactie van de minister

Alvorens in te gaan op de vragen bij mijn brief over de overheveling van REA-onderwijsvoorzieningen van 28 april 2006 hecht ik eraan nogmaals helder aan te geven waarop deze overheveling betrekking heeft en welke overwegingen er aan ten grondslag liggen.

De overheveling ziet op de verstrekking van materiële voorzieningen en hulpmiddelen, welke jongeren met een handicap in staat moeten stellen deel te nemen aan het reguliere onderwijs: vervoer van huis naar school en terug, voorzieningen voor doven/slechthorenden (met name een doventolk tijdens de lessen), voorzieningen voor blinden/slechtzienden (met name computers en accessoires), computers en accessoires voor leerlingen met andere handicaps, aangepast schoolmeubilair en een groot aantal andere specifieke hulpmiddelen voor gebruik tijdens de les, en tot slot huiswerkvoorzieningen voor leerlingen die speciaal onderwijs volgen. Het gaat hier dus niet om scholing als onderdeel van (re)integratie naar de arbeidsmarkt en de afstemming daarover tussen de departementen van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (SZW) en Onderwijs Cultuur en Wetenschap (OCW).

Uitgangspunt is de overheveling van de verantwoordelijkheid voor deze onderwijsvoorzieningen die nu worden verstrekt op basis van SZW-wetgeving naar OCW-wetgeving. De beoogde overheveling

houdt tevens in het overhevelen van de huidige uitvoering door het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV) naar een andere door OCW aangestuurde uitvoerder. Het kabinetsbeleid is er op gericht om jongeren met een handicap, die dat willen en kunnen, zoveel mogelijk aan het regulier onderwijs te laten deelnemen. Voor jongeren met een handicap voor wie dit niet mogelijk is of die daarvoor kiezen, is er het speciaal onderwijs. Teneinde mijn verantwoordelijkheid voor de toegankelijkheid van het initieel onderwijs (van basisonderwijs tot en met hoger onderwijs) voor jongeren met een handicap waar te maken worden door mij tal van faciliteiten ter beschikking gesteld en voorzieningen getroffen om dit te bevorderen. Ik wijs daarbij onder andere op de Rugzak in het funderend- en beroepsonderwijs, het speciaal onderwijs, en het stimuleringsbeleid dat ik voer ten aanzien van de toegankelijkheid van hoger onderwijsinstellingen. Voor een deel van de noodzakelijke materiële voorzieningen is thans evenwel nog het Ministerie van SZW verantwoordelijk, tot dit jaar op grond van de Wet op de (re)integratie arbeidsgehandicapten (Wet REA) en thans, ongewijzigd, op grond van de Wet invoering en financiering Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (IWIA) (artikel 2.17).

Vanuit het oogpunt van inclusief beleid, zijnde het kabinetsstreven om bij het ontwikkelen van beleid op een specifiek beleidsterrein, in casu het initieel onderwijs, rekening te houden met de beperkingen van mensen met een handicap is tussen de bewindslieden afgesproken om de verantwoordelijkheid voor de verstrekking van deze materiële voorzieningen over te hevelen naar OCW en te onderzoeken op welke wijze het beste aan de uitvoering van deze verantwoordelijkheid vorm kan worden gegeven. Thans is sprake van versnippering van verantwoordelijkheden en uitvoering en het faciliteren van het initieel onderwijs behoort ook niet tot het taakveld van het Minister van SZW en het UWV als SZW-uitvoeringsorganisatie.

De overheveling hangt als zodanig dan ook niet samen met de invoering van de Wet Werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA), zoals door de leden van de CDA-fractie wordt verondersteld, maar is het gevolg van een weloverwogen keuze zoals hiervoor vermeld.

Gegeven bovenstaande is het NIZW gevraagd een onderzoek uit te voeren naar de wijze waarop en naar de voorwaarden waaronder overheveling van de verantwoordelijkheid zou kunnen plaatsvinden en naar de verschillende mogelijke alternatieve uitvoerders nadat de verantwoordelijkheid is overgedragen. Uit het onderzoek is evenwel geen duidelijke favoriete alternatieve uitvoerder naar voren gekomen.

Teneinde deze impasse te doorbreken heb ik, samen met mijn collega van het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, de keuze gemaakt om de consequenties en randvoorwaarden van een overheveling van de uitvoering naar de gemeenten uit te werken met de VNG. Het is mijn overtuiging dat, ondanks het feit dat er ook aan dit alternatief bezwaren kleven, de gemeenten de meest voor de hand liggende kandidaten zijn om deze taak op zich te nemen.

Conform de wens van de leden van de CDA-fractie, zal ik het in mijn brief aangekondigde overleg met de VNG uitstellen tot u de kans heeft gehad op deze brief te reageren.

De leden van de CDA-fractie geven aan nog over onvoldoende gegevens te beschikken om in te kunnen stemmen met de door mij voorgestane lijn. Zo vragen zij zich af waarom varianten als “uitvoering bij het UWV laten, maar dan onder de verantwoordelijkheid van OCW” en de “inrichting van een nieuwe landelijke organisatie” niet nader overwogen zijn en uitgewerkt.

De variant van een voorgezette uitvoering door het UWV, maar dan onder de verantwoordelijkheid van OCW en op basis van OCW-wetgeving, is niet aan de orde hetgeen ook op voorhand door mij bij het verlenen van de opdracht aan het NIZW is aangegeven. Zoals hiervoor opgemerkt is, vanuit het oogpunt van inclusief beleid, het doel van de overhevelingsoperatie immers juist om de verantwoordelijkheid en de uitvoering van de verstrekking van onderwijsvoorzieningen weg te halen bij SZW en een SZW-uitvoeringsorganisatie als het UWV. Het UWV heeft tot taak de verstrekking van uitkeringen en het bevorderen van (re)integratie in betaalde arbeid van degenen die aangewezen zijn of dreigen te worden op een uitkering, waaronder jongeren die niet meer deelnemen aan het initiële onderwijs. Bij deze taak behoort niet het verstrekken van materiële voorzieningen aan leerlingen die initieel onderwijs volgen en het UWV heeft dan ook uit hoofde van bovengenoemde

taak geen bemoeienis met het onderwijs als zodanig en de aldaar verblijvende leerlingen. Daarom is de optie UWV als mogelijke uitvoerder in het onderzoek niet uitgewerkt.

Met betrekking tot de variant “inrichten van een nieuwe landelijke organisatie” het volgende. Ondanks het feit dat een aantal voordelen kunnen worden onderscheiden, zijn er mijns inziens, zoals ook aangegeven in het rapport van het NIZW, een aantal doorslaggevende nadelen. Het apart instellen en inrichten van een dergelijke landelijke organisatie zal naar verwachting zeer kostbaar zijn, omdat niet kan worden aangesloten bij een bestaande uitvoeringspraktijk met betrekking tot het verstrekken van individuele voorzieningen, zoals bijvoorbeeld het geval is bij de gemeenten. Verder is het de vraag of een dergelijke landelijke oplossing effectief en efficiënt kan zijn. Zoals gezegd in mijn brief van 28 april j.l. wordt veel van het huidige verstrekkingenbeleid regionaal vormgegeven en is dit ook de hoofdlijn van het beleid. Immers daardoor kan de uitvoering dicht bij de burger plaatsvinden en zo veel mogelijk integraal. Een landelijke organisatie kan een belemmering vormen voor de noodzakelijke regionale afstemming en samenwerking met andere verstrekkers van individuele voorzieningen en hulpmiddelen. Dit zou daarnaast kunnen leiden tot bureaucratie en inflexibiliteit.

De leden van het CDA-fractie vragen zich verder af, waarom gekozen is voor de variant “onderbrengen bij de gemeenten”, nu de NIZW in feite kiest voor een “no go” gezien het geconstateerde geringe draagvlak. Dit ook tegen de achtergrond van mijn brief van 7 november 2005 (Kamerstuk 29 461, nr. 16), waarin ik het belang van draagvlak bij onderwijsveld en gehandicaptenorganisaties benadrukt heb. Zoals ik eerder in deze reactie heb aangegeven blijkt geen enkele variant op voorhand op veel bijval te kunnen rekenen. Wel constateert het NIZW in de slotafweging van haar conclusies dat de gemeenten wellicht het minst slechte alternatief vormen. Bij afwezigheid van alternatieve, haalbare, varianten heb ik, mede op basis van de argumenten vermeld in mijn brief van 28 april, gekozen voor dit alternatief onder de toezegging dat intensief met de VNG overlegd zal worden over voorwaarden, termijnen en oplossingen voor mogelijke knelpunten. Uiteraard zal ook overleg gevoerd worden met het UWV en de gehandicapten-/cliëntorganisaties. Hopelijk ontstaat hieruit een nieuw draagvlak. U kunt daarover oordelen naar aanleiding van mijn rapportage van de uitkomst van dit overleg.

De leden van de CDA-fractie vragen wat mijn constatering dat het gemeenten vrij staat wat betreft de uitvoering samen te werken met andere gemeenten of desgewenst activiteiten uit te besteden aan derden concreet betekent voor een leerling met een handicap. Dit tegen de achtergrond van een ongewenst geacht ontstaan van verschillen in de verstrekking op grond van de woonplaats van de leerling. Omdat het gemiddeld gezien en verspreid over alle gemeenten gaat om een relatief klein aantal verstrekkingen per gemeente kan het zeker voor de kleinere gemeenten de moeite waard zijn om gezamenlijk op te treden, zodat zij op basis van de grotere schaal een steviger uitvoeringsorganisatie kunnen inrichten. Verder is het denkbaar dat gemeenten (delen van) het indicatie- en verstrekkingenproces aan anderen uitbesteden of expertise-/onderzoekscapaciteit inhuren. Gemeenten moeten de beleidsvrijheid hebben om op basis van de plaatselijke omstandigheden en afspraken te komen tot verstrekkingen “op maat” en een en ander effectief en efficiënt te regelen. Dit is ook in het belang van de cliënt/leerling.

Daarbij zal het uitgangspunt zijn dat jongeren met een handicap bij het volgen van onderwijs moeten kunnen beschikken over adequate voorzieningen waarmee de belemmeringen die zij daarbij als gevolg van die handicap ondervinden, zoveel mogelijk worden weggenomen of verminderd. Met het oog daarop verwacht ik daarom geen fundamentele verschillen in verstrekkingen.

Tot slot vragen de leden van de CDA-fractie of het niet logisch zou zijn om de materiële voorzieningen mee te nemen in de in het kader van het herijkingsoverleg van 2 februari 2006 door een brede kamermeerderheid voorgestane harmonisatie van het indicatietraject voor alle zorg ten behoeve van leerlingen, zowel vanuit onderwijs als vanuit de AWBZ. Dat vind ik niet. Het betreft ongelijksoortige voorzieningen, in het ene geval gaat het om de inzet van persoonsgebonden zorg in het onderwijs en in het andere geval om concrete materiële voorzieningen en –hulpmiddelen in de school. Voor indicatie-, besluitvorming en verstrekking wordt in het laatste geval veelal ook een andere meer technische deskundigheid en expertise ingezet.

Daarnaast is de doelgroep die is aangewezen op materiële onderwijsvoorzieningen veel breder dan de doelgroep die te maken heeft met een meervoudige indicatie voor onderwijs en zorg. In het laatste geval gaat het uitsluitend om die leerlingen die bovenop alles wat reeds aan begeleiding en zorg in het onderwijs aanwezig is, extra zorgfaciliteiten vanuit de AWBZ behoeven. In de praktijk gaat het vooral om laagfunctionerende kinderen met een verstandelijke problematiek en zwaar autistische kinderen. Het ligt mijns inziens meer voor de hand om voor de doelgroep die is aangewezen op materiële onderwijsvoorzieningen samenwerking en afstemming te zoeken met andere systemen (van indicatie) van hulpmiddelenverstrekking, zoals het leerlingenvervoer, de Wet voorzieningen gehandicapten (die zal worden opgenomen in de Wet maatschappelijke ondersteuning) en de hulpmiddelenverstrekking in het kader van de Zorgverzekeringswet. In dit kader zijn ook van belang de denkrichting van het kabinet om toe te werken naar bundeling van specifieke regelingen voor doelgroepenvervoer bij gemeenten en de ontwikkelingen in het kader van de operatie Jong op het terrein van de harmonisatie van indicatiestellingen en het kabinetsplan tot stroomlijning van indicatiestellingen.

De leden van de VVD-fractie stemmen in met de lijn van overheveling naar de gemeenten, maar vragen wel aandacht voor de ondersteuning van de gemeenten bij deze verzwaring van hun takenpakket. Zij vragen in dit verband welke stappen door de regering ondernomen worden. In de eerste plaats kunnen gemeenten aansluiten bij andere indicatie- en verstrekkingssystemen die men nu al uitvoert. Daarnaast zullen zij ruim van tevoren ingelicht worden, zodat er voldoende tijd is voor een goede en zorgvuldige voorlichting, voorbereiding en ondersteuning. Uiteraard zal dit onderwerp ook aan de orde zijn in het voorgenomen uitwerkingsoverleg met de VNG. Verder ligt het voor de hand de uitvoering door de gemeenten te evalueren. Daarbij ligt het niet de bedoeling de WMO-evaluatie daarmee te belasten. Hierover zal ik ook in overleg met de VNG nadere afspraken maken. Een en ander zal uiteraard ook aan de orde zijn in het eerder aangekondigde overleg met UWV en gehandicapten-/cliëntorganisaties.

De leden van de PvdA-fractie vragen of het mogelijk is de voor- en nadelen van de opties “gemeenten” en “REC’s” aan te geven voor de doelgroep. Hieraan wil ik graag voldoen.

Een voordeel van onderbrenging bij de gemeenten is dat de cliënt/leerling voortaan voor meer zaken bij één loket, de gemeente, terecht kan als het gaat om de voorzieningen die hij nodig heeft voor zijn maatschappelijk functioneren (in de privé- en onderwijs sfeer). Hij hoeft voor de materiële voorzieningen op school niet naar een andere organisatie, in tegenstelling tot de huidige situatie waarin een leerling daarvoor is aangewezen op het UWV. Er is dus minder versnippering over organisaties. De gemeenten hebben bovendien reeds een ruime ervaring met het verstrekken van vervoer voor leerlingen met een handicap tot en met het middelbaar algemeen onderwijs en leerlingenvervoer voor leerlingen aan speciaal onderwijs, en ook met de indicatiestelling voor en de feitelijke uitvoering van de verstrekking van hulpmiddelen aan hun inwoners in het kader van de Wet voorzieningen gehandicapten. Die ervaring en samenwerkingsverbanden waarover de gemeenten nu al beschikken, kunnen worden ingezet voor de verstrekking van onderwijsvoorzieningen. Zij kunnen voorts bij de verstrekking van de materiële onderwijsvoorzieningen maatwerk toepassen binnen de algemene taak om adequate voorzieningen te verstrekken.

Een tijdelijk nadeel kan zijn dat gemeenten zich moeten inwerken op de nieuwe, in omvang beperkte, taak en daarvoor eventuele aanvullende afspraken moeten maken met het omliggende veld.

Vanzelfsprekend zal daaraan aandacht worden besteed bij de uitwerking en invoering. De mogelijke verschillen in verstrekkingen zouden als nadeel kunnen worden gezien, maar anderzijds biedt de deze gemeentelijke vrijheid juist mogelijkheden tot meer verstrekking op maat.

Een voordeel van onderbrenging bij de REC’s kan zijn dat de leerling terecht kan bij één loket voor zijn deelname aan het onderwijs, qua ondersteuning/zorg en voorzieningen/hulpmiddelen. Een nadeel kan gelegen zijn in het feit dat er bij de REC’s thans nog geen expertise is in de verstrekking van individuele materiële hulpmiddelen op scholen voor regulier onderwijs, waardoor overgangsproblemen kunnen optreden. Bovendien ontbreekt dan de relatie met de indicatie voor en de feitelijke verstrekking van andere materiële hulpmiddelen in de privésfeer, zoals die wel bestaat bij uitvoering door de gemeenten.